

Coronatider

Sitter i båten och skriver det här, ovanför rufftaket hänger presenningen, och mot presenningen regnar det i november. Stefan Lövfen har precis sagt i min radioapparat att vi inte får träffas mer än åtta personer. Och kanske är det för att inget ljus kommer in genom presenningen, men allt känns onekligen lite ovanligt novembermörkt.

I våras när världen slöt sig för första gången, låg båten i alla i sjön och det gick att känna skrovets små rörelser under fötterna. Nu är det tyst och stumt på landbacken, men – båten går ändå att använda som kontor. En stor del av min tid i arbetslivet, som journalist och radioproducent på att lyssna på vad andra människor gör och hjälpa dem att göra det, om inte bättre – så i alla fall tydligare – och när kontoret plockades ut ur ekvationen gav det mig plötsligt en ursäkt att vara på båten, under arbetstid – och för första gången på länge göra något annat samtidigt som jag lyssnade.

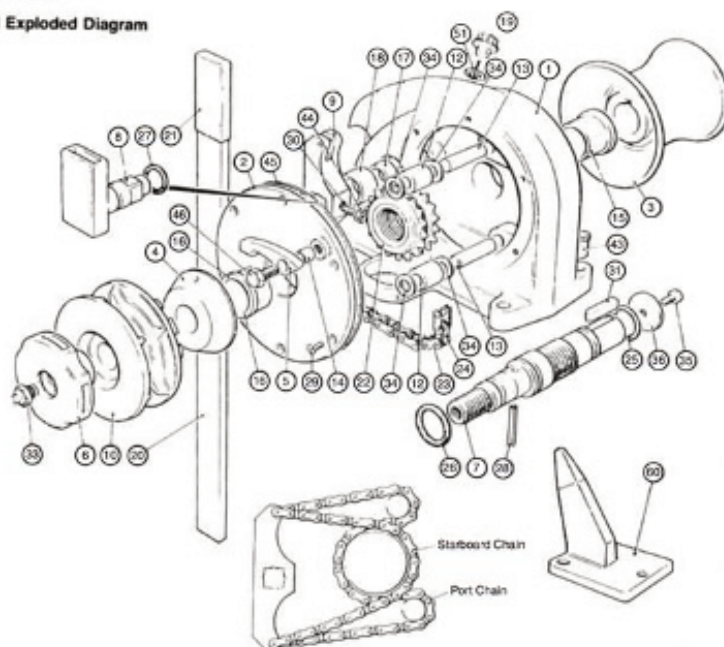
Annars brukar jag snällt sitta med papper och penna, vid mitt skrivbord på kontoret och skriva ner mina tankar och tidskoder för när och var saker sägs och poängtera som en lärare vad som behöver justeras – men nu kunde jag plötsligt skruva och dona och pilla medan jag lyssnade och anteckna på papper som försvann titt som tätt, det var ju ingen som såg mig. Jag utnyttjade maximalt det som är radions storhet, att det går att göra något annat medan du lyssnar.

Radion är sällskap, rösten inuti ditt huvud är din vän och radion föddes redan på mitten av 1800-talet när den skotska matematikern Maxwell satt på sin kammare och gjorde matematiska teorier om att det finns någonting annat i luften som du inte kan se – energi. Energi som rör sig i vågor. Det skulle dock dröja till slutet av 1800-talet innan Heinrich Hertz lyckades bevisa att det inte bara var en matematisk teori, utan att ljus faktiskt var elektromagnetiska vågrörelser (det går också hitta Maxwells matematiska formler i Einsteins relativitetsteori) och än idag lever just Hertz namn vidare när vi anger en radiostation, eller en frekvens. Den första radiosändningen sägs ha varit vid Kap Breton på New Foundland, då fartyg låg ute på redde strax efter förra sekelskiftet. Ute på skeppen fanns mottagare – och på land stod en violinist och spelade O-helga natt. Som antenner använde man drakar som hissades upp mot himlen.

Jag föreställer mig när jag tänker på detta att vädret var spektakulärt, att solen bröt igenom stora moln som hängde över bergen. Och klipporna i New Foundland som går rakt ner i vattnet och skyddar de skepp som låg där mot Atlanten. Men jag har såklart ingen aning om hur vädret var. Och ibland när jag tänker på detta, så funderar

1. PARTS

1.1 Exploded Diagram

NOTE:—When ordering Spares, please quote Serial Number which is stamped on the upper face of the base flange

1.2 For Future Reference

After you have read this instruction booklet, please keep it safe on board your vessel for future reference.

1.2.1 Identify your model

Type	Gears	Shim	List No.	Tick
Standard	Galvanised Cast Iron	Anodised Aluminium	0051000	
Standard, Rope/Chain Gypsy	Bronze	Anodised Aluminium	0051090	
Hi-spec, Rope/Chain Gypsy	Chrome Plated Bronze	Chrome Plated Bronze	0051095	

1.2.2 Please note your serial number, which is stamped on the upper face of the base flange

The above information is essential when ordering spare parts.

jag på hur det måste ha varit för dem som stod där kring den första radiosändningen och hörde en röst och en melodi strömma ut i kajutan; fanns musiken som spelade på två platser på jorden nu? Här och på land? Nästan 120 år senare befinner sig statsministerns röst i min kajuta, den kommer ut ur en gammal radio jag ärvt av min nu döda farfar som man kan veva upp med en liten vev om man inte vill använda batterierna - och Stefan Löfven berättar att nu blir det bara värre.

Min nyvunna frihet på båten i våras fick sig ett abrupt avbrott. Jag skulle lämna in båten på varv för att laga avbärningslisterna. Ett jobb,

som inte borde tagit allt för lång tid, tänkte jag naivt, men det var innan Coronan kom till varvet. Mellan mars och juni, under tiden vi har kontakt med varandra har de varit sjuka i 1200 timmar. Och jag var utan min båt. Under den här tiden, när båten låg där på varvet och inte på Göta, så inträffade något som jag var helt oförberedd på – jag utvecklade en enorm saknad efter min båt, dels för att mitt flytande kontor plötsligt togs ifrån mig, men också så vaknade i den saknaden en projektlusta och framför allt en köplusta. Jag köpte och plockade isär ett gammalt ihoprostat manUEllt ankarspel (se bifogad sprängskiss vilken otroligt dum ide det var) och fick det till liv igen.

Jag köpte också en gammal släpUolle till barnen som jag hittade billigt på blocket. För att nämna de två största sakerna. Varje köp blev någon form av kompensation för båten som låg och väntade på mig. Det väcktes en dröm om ett äventyr, som Muminpappan skulle uttryckt det, och som närdes på av konsumtion.

När jag äntligen får segla denna sommar, så är Coronan långt borta igen, det är lägre smittspridning och jag och många andra lever i någon form av tro, att den Coronastrategi som lagts upp i landet skulle göra att vi skulle bli bättre rustade för hösten. Nu hade vi haft vårt stålbad – det var svårt att föreställa sig då, att jag och min fru under vintern skulle ha astronomiska långa vabb-sessioner som sträckte sig över veckor för att barnen inte fick ha ens den gnutta snor på sin överläpp, vilket resulterade i nattjobb, vilket resulterade i extremt trötta föräldrar eftersom barnen vaknar om nätterna och skriker. Inte heller hade vi kunnat föreställa oss, när vi nattseglade ut ur Stockholm, förbi Vaxholm, med hjälp av fyrarna och pannlampor att nyhetsrapporteringen skulle vara sådan att sjukvården helt enkelt inte skulle mäktat med – eller att till och med på infektionskliniker där säkerheten skulle vara rigorös att 50-70 procent av all personal skulle bli infekterade. Eller att man kunde bli sjuk flera gånger, trots att man har antikroppar. Nej, den natten så sitter jag och min vän Johan i ösregnet, i augustimörkret som nästan går att ta på och räknar hur många gånger ljuskäglorna blinkar mot oss och jämför det med sjökortet i knäet och kompassriktningen, förstås helt onödigt på ett plan, för det är ju bara att titta på GPS:en. Men, just denna kväll, var lusten över att inte veta exakt var vi befann oss på jorden, större än känslan av tryggheten som en GPS innebär på natten. Vi var någonstans mellan två blinkande fyrar. Och vi var ensamma i världen. Nedanför, i kajutan, sitter mina andra vänner Tim och Jonathan som har checkat ut från regnet – och mörkret – och dricker vin. Så när vi väl, mitt i natten kastar ankar i en skyddad vik så är de på en helt annan

plats. En plats där det är fantastiskt att sjunga Ulf Lundell och kasta sig naken i sjön i ösregnet.

Nästa dag vaknar de sent och jag ser ensam ut över den tomma viken, på jollen som jag numera släpar efter mig och bestämmer mig för att ro, vilket jag konstigt nog inte gjort, trots att jag köpt en jolle. När jag kastar loss från båten kommer en känsla av frihet över mig, och glädje. Och jag tänker på min farfar som en gång i tiden lärde mig att ro. Vinkla roddpadeln när du är över vattnet. Sänka dem utan att skvätta. Och jag tänker på hans blåa anorak, och hans lilla IF-båt och doften från hans händer när han fått liv i utombordaren - jag tänker att det var väldigt tur att han gå bort innan Coronan kom. Att det inte är värdigt att låta de äldre dö för att läkarna inte får/kan/hinner göra individuella bedömningar. Jag ror runt vår lilla vik, medan de andra sover ruset av sig, och funderar på vad ett liv är värt.

Martin Johnsson